

Invictus

*'It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate,
I am the captain of my soul.'*

Slotstrofe van 'Invictus' - William Ernest Henley (1875)

In april van dit jaar konden we getuige zijn van een prachtig evenement: de Invictus Games, een internationaal sportevenement voor fysiek en/of mentaal gewonde militairen. De Invictus Games gebruiken de kracht van sport om herstel te stimuleren, revalidatie te ondersteunen en breder begrip en respect te genereren voor hen die hun land dienen of gediend hebben. 'Invictus' staat voor 'onoverwonnen'. Het symboliseert de vechtlustige geest van gewonde militairen en laat zien wat je, ondanks je verwondingen, kunt bereiken. De media schetsten een mooi beeld van het sportieve gedeelte maar zeker ook van de onderlinge verbondenheid, het belang van contact met lotgenoten en begrip. Helaas waren de reportages wat beperkt, maar als je het geluk had om het Haagse Zuiderpark te kunnen bezoeken zag je die verbondenheid niet alleen, je voelde haar ook! Echter, begrip komt met name van lotgenoten onderling en hun familie, terwijl duidelijk is dat begrip van anderen net zo belangrijk is. En aan het ontwikkelen van dat begrip wordt buiten de periode rond de Invictus Games weinig gedaan. Erger nog: het blijft stil!

Militairen functioneren tijdens missies vaak onder moeilijke omstandigheden, waarbij het gebruik van praktische kennis en ervaring, en het hebben van de juiste mindset, vaak de sleutel is tot succes. We leren daarbij constant van elkaar – daar waar het goed, maar zeker ook waar het fout ging. Wat wordt er gedaan met de ervaringen van de getroffenen en hun omgeving? Kunnen we die ook gebruiken bij het herstel of het voorkomen van (een deel van) de beschadigingen? Wat kunnen wij, daarnaast, opsteken van de specialisten en andere hulpverleners die werken met de getroffenen? Is begrip voor de getroffenen niet juist van belang buiten de Invictus Games?

De *Militaire Spectator* wil daarom aandacht vragen voor bijdragen die kennis en begrip kunnen kweken bij een veel grotere groep. We gaan er immers prat op dat het tijdschrift al bijna 200 jaar bestaat, en het is daarmee het oudste militair-wetenschappelijke tijdschrift ter wereld dat nog altijd uitkomt. Juist dit platform kan kennis en ervaring delen op het gebied van revalidatie van fysieke en geestelijke oorlogsverwondingen. Het kan ook duidelijk maken wat de gevolgen zijn voor de getroffenen en voor hun omgeving en wat we als mens en zeker als collega kunnen doen als we met de groep in aanraking komen. In de loop der jaren is daarover vast een schat aan informatie verzameld en verwerkt, maar daar horen of zien we weinig tot niets over. Met deze oproep wil het tijdschrift meer begrip kweken voor wat de hierboven vermelde laatste strofe van Henley's 'Invictus' betekent en dat we gaan begrijpen wat er achter 'onoverwonnen' nog verborgen is. Ook als je zelf niet bent getroffen of in jouw directe omgeving niemand hebt met blijvende fysieke of geestelijke verwondingen is begrip belangrijk. Dat hebben de collega's die lijden aan de gevolgen van hun inzet meer dan verdiend. ■